

frygter jeg for, at der vil gaa lang Tid, inden vi faa den afskaffet. Derfor er det bedre, at lade den gamle Skat med alle dens Misbrug blive staaende; thi saa er der jo Mulighed for, at vi ad Aare kunne komme til en virkelig Reform af den, saa at København kan blive ligestillet med Befolkningen ude i Landet.

I Lovens § 4 hedder det: „Efter nærværende Lovs Ikrafttræden skal Opkrævningen af de som Præste-, Degne- og Klokkerpenge lignede Beløb saavel som af Bidrag til de københavnske Sognekirker i Henhold til Lov af 15. Maj 1903 foregaa fjerdingaarsvis efter Reglerne for Opkrævningen af de kommunale Skatter i København. For Opkrævningen tillægges Kommunen 2 pCt. af de opkrævede Beløb.“ Denne Bestemmelse om, at Københavns Kommune skal opkræve disse Penge, forekommer mig at være meget uheldig, og særlig forekommer Betalingen derfor, 2 pCt., mig at være yderst tarvelig. Det vil jo komme til at dreje sig om Tusinder af Smaabeløb paa 25 og 50 Øre, og de skulle opkræves 4 Gange aarlig. Er det nu f. Eks. 50 Øre, skal man henvende sig til en Mand 4 Gange derom, og det er jo yderligere muligt, at han ikke er hjemme, og at man da kan komme til at gaa 2—3 Gange hver Gang. For alt dette Arbejde skal Kommunen have 2 pCt. af 50 Øre, hvilket er 1 Øre. Jeg tror ikke, Kommunen er den højtærede Minister taknemmelig derfor; thi det er dog en uanstændig Betaling for maaske at skulle gaa 8 Gange til en Mand. For Resten synes jeg, hvad kommer i Grunden den Sag Københavns Kommune ved? Ganske vist siger den højtærede Minister, at efter Reskriptet af 1821 har Kommunen denne Pligt. Men naar vi nu her give en helt ny Lov, hvorfor skulle vi saa tage denne forældede Bestemmelse over i den? Det var dog meget rimeligere at udelade den og lade Præsterne selv opkræve disse Penge. Naar samtlige Præster, Klokkere og Degne skiftedes til at gaa rundt, tror jeg, de godt kunde gøre det, og det vilde ogsaa have den Fordel, at saa sparede de 2 pCt. og fik det hele Beløb ganske ubeskaaret. Det er, som sagt, en overordentlig uheldig Bestemmelse. Københavns Kommunalbestyrelse er jo en verdslig Myndighed, der har med denne Verdens Ting at gøre, men dette er jo himmelske Sager, der henhøre under Kirken. Men jeg siger: Lad Kirken om sit, og Kommunen om sit, den ene skal ikke opkræve den andens Gods. Denne Bestemmelse kan blive meget

byrdefuld for Københavns Kommune. Det er dog noget, der siger sig selv, at naar Københavns Kommune skal leje en Mand til at gaa rundt og opkræve Pengene, og han f. Eks. maa gaa 8 Gange for at indkræve 50 Øre og derfor modtager et Honorar af 1 Øre, vil Københavns Kommune lide meget store Tab, men denne Byrde lægges paa den. Jeg vil spørge den højtærede Minister, om han har tænkt rigtig over de uheldige Konsekvenser, denne Sag kan have, og om han — ja nu er det jo i den 11te Time, men om han ikke ad Aare kunde lempe disse Regler. Skal Københavns Kommune endelig bære denne Byrde, synes jeg, at den dog skulde betales nogenlunde anstændigt. Jeg ved, at private Folk, der holde Inkassator, give 4—5—6 Procent, og det er mange Gange meget betydeligere Beløb end dem, hvormed der her kan blive Tale.

En anden Grund for mig til at stemme imod denne Lov, er, at jeg egentlig ikke ønsker, at den højtærede Kultusminister skal have den Ære at gennemføre denne Lov, jeg synes ikke, at han har gjort sig fortjent dertil. Jeg sigter herved til den Maade, hvorpaa han har stillet sig over for Københavns Kommune i større og vigtigere Sager. Som alle vide, har han faaet gennemført 2 Love om Bidrag til københavnske Kirker og har derved faaet paaført den københavnske Befolkning en meget trykkende Skat, som løber op til mange Tusinder. Dette er for saa vidt ikke noget nyt; det er i Virkeligheden kun en Gentagelse af Højres Lovforslag om samme Sag. Dette Ministerium har jo arvet en utrolig Masse af Højres gamle Lovforslag, og det har vist sig, at de nuværende Minister kunne faa dem til at gaa af som varmt Brød. Navnlige Loven om Kirkeligheden er i høj Grad uheldig og gør et overordentlig stærkt Indgreb i Københavns kommunale Selvstyre. Det er imidlertid den væsentlige Forskel, at i Højres Lov stod der, at Beløbet ikke kunde opkræves, medmindre man forinden fik Kommunalbestyrelsens „Anbefaling“. Men dette Ord „Anbefaling“ har Ministeren erstattet med „Erklæring“, og dermed har han fuldstændig forandret Lovens Karakter. I Ordet „Anbefaling“ ligger der nødvendigvis, at man maa sige noget godt om Tingen, udtale sig til Fordel for den. En „Erklæring“ derimod kan baade være ond og god, man kan tilraade eller fraraade, det bliver alligevel en Erklæring. Det har den ærede Minister benyttet sig af, han har ikke fordret nogen Anbefaling, men kun en Er-